

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya gyermek- és ifjúkora (... - 1921)

A tiszteletreméltó provinciális atya, Paolino atya tanácsát követve ma, 1947. június 24-én, a mindenható Isten színe előtt írásba foglalom mindazt, amit megtudtam, és mindazt, amire emlékszem Pietrelcinai Pio atyánk életéből. A fiókomban számos különféle dokumentumot, levelet, különböző időpontokban készült feljegyzéseket őrzök az 1911-es évtől kezdve egészen a mai napig. Ezért, mint mindig, Isten dicsőségére és a lelkek üdvösségére, azzal a céllal szándékozom megírni emlékeimet, hogy egy nap mindenki megtudja mindazt a mi Pio atyánkról, amiről jelenleg csak nekem van tudomásom:

Pio atya gyermek- és ifjúkoráról csupán annyit tudok, hogy ő mindig és mindenekfelett jó volt. Részleteket nem ismerek, csupán egy érdekes esetről számolhatok be, amelyet Pio atya édesapjától hallottam, de maga az atya is több alkalommal elmesélt nekünk.

Pio atya pólyás gyermek korában majdnem állandóan csak sírt, szülei emiatt igen elkeseredtek. Egy éjjel édesapja már nem bírta tovább. Tehetetlen haragjában felkapta a pólyába tekert gyermeket, és az ágyra dobta, miközben így kiáltott: „Mintha csak maga az ördög született volna a házamba, nem is egy keresztény gyermek!” A gyermek végiggurult az ágyon, és a túloldalra a földre esett. Az édesanyja, amikor meglátta a földön fekvő fiát, már-már halottnak hitte őt, és dühösen férjére kiáltott: „Megölted a fiamat!” Odaszaladt, felkapta a gyermeket, aki azonban nemcsak hogy nem halt meg, hanem nagyon is élt, sőt semminemű sérülést nem szenvedett. Attól a pillanattól kezdve a gyermek nem sírt többet.

Pio atyát én csupán szerzetesként ismertem meg, 1907-ben, amikor Serracapriola kolostorában teológiahallgatóm lett. Igen jólelkű fiú volt, engedelmes, szorgalmas, ám eléggé beteges. Ekkoriban még semmi szokatlan, vagy természetfeletti dolgot nem vettem észre rajta. Az 1908-as év folyamán Montefuscóban szintén tanítványom volt. 1909-ben kísértem el első alkalommal szülőfalujába, Pietrelcinába, mert súlyos betegségbe esett. Az orvosok a szülőfalu levegőjét tanácsolták neki. Még ugyanabban az évben az akkori provinciális, Benedetto atya visszahívta őt Morcone kolostorába, mert nem tartotta helyénvalónak, hogy a fiatal szerzetes továbbra is otthon tartózkodjon. Azonban rövid idő múlva újra haza kellett küldenie őt. Az ifjút 1910-ben szentelte pappá monsignor Schinosi, Beneventóban. Én akkoriban Morconében tartózkodtam prédikáló körúton, a provinciális atya utasítására Pietrelcinába utaztam és szentbeszédet tartottam az ifjú pap első szentmiséjén. 1911 októberében a provinciális atya Venafro kapucinus kolostorába rendelte őt, ahová én magam is tartottam, hogy egyházi ékezzórlást tanítsak fiatal szerzeteseinknek. Itt Pio atya ismét beteg lett. A gvardián atya Nápolyba kísérte az ifjú szerzetest részletes orvosi vizsgálatra, ám az orvosok vajmi keveset tudtak mondani bajáról. A gvardián atya és én az 1911-es év novembere folyamán lettünk tanúi az első természetfeletti jelenségeknek Pio atya kapcsán. Én magam számos elragadtatás és sátáni sanyargatás alkalmával voltam mellette. Igyekeztem leírni mindazt, amit

Pio atya szájából az elragadtatások alatt hallottam, valamint megkíséreltem lejegyezni azt is, hogy a mondott ördögi sanyargatások hogyan zajlottak, és miben nyilvánultak meg. E feljegyzéseket fiókomban őrzöm. Itt jegyzem meg, hogy egy elragadtatás alkalmával az Úr ezt mondta Pio atyának: „Benned fogok megdicsőülni!” Mire az ágyban fekvő, beteg atya ezt felelte: „Hogyan dicsőülhetsz meg te énbennem, a nyomorultban, aki még misét mondani is képtelen vagyok?”

Amíg Venafrobán volt, csupán az oltáriszentséget vette magához, akkor is, amikor misét tudott celebrálni, és akkor is, amikor betegsége miatt nem tudott misét mondani. Végül a provinciális atyának ismét haza kellett őt engednie. December 7-ének reggelén indultunk el Venafroból. Másnap már misét tudott mondani Pietrelcinában, amelyen jelen voltam én és Pannullo esperes is. Úgy tűnt, mintha Pio atya ezelőtt egyáltalán, egyetlen napot sem szenvedett volna. Kétségtelen, hogy betegsége rejtélyes volt, mint ahogyan az volt egész pietrelcinai tartózkodása. Egy nap kérdésemmre így felelt: „Atyám, nem mondhatom el az okot, amiért engem az Úr Pietrelcinába rendelt. Vétenék vele az isteni szeretet törvénye ellen!” És én soha többé nem faggattam őt erről a kérdésről. Végül a provinciális atya úgy döntött, beszámol az esetről Rómának, és kérvényezett Pio atya számára egy brevét, amelynek értelmében meghatározatlan ideig, gyógyulása céljából Pietrelcinában maradhatott úgy, hogy szerzetesi öltözkédét továbbra is viselhette.

Mind Venafrobán, mind Pietrelcinában jelen voltam az atya számos szent elragadtatása közben, melyekben rendszeresen megjelent az atyának Jézus, a Szűzanya, valamint őrangyala. Az elragadtatások általában mintegy fél órán át tartottak, néha még tovább is. Olykor megjelent neki Szent Ferenc atyánk is, különösen abban az időben, amikor rendünk generálisa tudatta a provinciális atyával, Benedetto atyával, hogy kérvényezte Pio atya számára a világi papsághoz tartozásról szóló brevét. Pio atya ugyanis erre a hírré igen megrémült, és amikor látomásában megjelent neki Szent Ferenc atyánk, félelmét neki panasolta el. E szavakkal fordult a szenthez: „Atyám, ha most el akarsz üzni engem rendedből, kérlek add, hogy inkább meghaljak!” A szent válaszában felfedte, hogy a szerzetesi ruha megtartása mellett maradhat majd otthonában mindaddig, amíg Istennek más terve nem lesz vele. És valóban, a bréve lehetővé tette Pio atya számára, hogy betegsége miatt a kolostor falain kívül tartózkodván továbbra is szerzetesi életet folytathasson. Így az atya 1916-ig Pietrelcinában maradt. Ez alatt az idő alatt én több alkalommal is meglátogattam őt, amikor átutazóban arrafelé jártam, vagy prédikáló körúton voltam.

A Pio atya által látott égi jelenéseket általában ördögi látomások követték. A sátán különféle vadállatok formájában jelent meg neki, vagy ember, esetleg asszony alakjában, sőt néha még szerzetesként is. Más alkalmakkor pedig egyenesen Assisi Szent Ferenc, a Szűzanya, vagy egy feszület formájában jelent meg előtte. Az atya azonban rögtön felfedte a sátáni csapdát, Jézus szentséges nevét hívva segítségül...

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: OTTHON A SZENVEDŐKNEK

1947-ben tették le az új kórházépület alapkövét. Örültségnek tűnt, mégis a szeretet és nagyszerűség csodája lett. Meg kell említeni a vállalkozás két nagy mesterét: Luigi Ghisleri mérnököt, aki az első méltóságos épületet tervezte, a homlokzatot ama jellegzetes oszlopaival, amelyek a szakrális érzetét keltik az emberben, mint egy katedrális. És Angelo Lupi fáradhatatlan konstruktőrre és a bármilyen nehézség felmerülésekor megmutatkozó kimeríthetetlen találékonyságára. Meg kell emlékezni Angelo Battistiról is, aki a Vatikánban az Államtitkárságon nagyon felelősségteljes tisztséget töltött be, és akit Pio atya 1957-ben cégvezetőnek hívott meg; a Ház első elnöke és első adminisztrátora volt.

A kezdetektől mindössze tíz év telt el, amikor 1956. május 5-én sor került a rendkívül ünnepélyesre sikerült megnyitóra. Lehetetlennek tűnt, hogy az a durva köves terület, amely olyan rideg rálátást nyújtott a környékre – valóban lehangoló látvány volt -, most egy elbűvölő szépségű épületet tárjon elénk. A legmodernebb felszerelésével Európa egyik legjobb kórházává vált anélkül, hogy elveszítette volna a testvéri vendégszeretetet nyújtó ház jellegét. Hogy egyre inkább lefedje az emberek szükségletét, most még egy pihenőotthont is nyitott idősök számára.

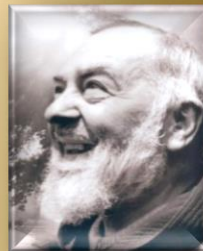
Évtizedek teltek el Pio atya halála óta, de a terjeszkedés, a tökéletesítés soha nem állt meg. Ez a hihetetlen siker Pio atya diadala volt? Elmondhatjuk, hogy e grandiózus terv rettenetes mártír évek alatt érett meg benne; pontosan ama második sötét évtized alatt, amelyről még ha fájdalmas is, beszélnünk kell. Nem véletlenül írta Szent Pál Timóteusnak:

„Mindazok, akik buzgón akarnak élni Krisztus Jézusban, üldözést fognak szenvedni!” Már számtalan emlékművet emeltek Pio atyának Olaszországban és külföldön; még többet fognak emelni a későbbiekben. De azt hiszem, az ő igazi emlékműve a Szenvedés Enyhítésének Háza. Szeretettel született és szeretettel felépített emlékmű. Joggal tartotta Pio atya mindig az „isteni Gondviselés művének”.

XII. Piusz pápa éleselméjűen megsejtette ennek mélységes értelmét, amikor 1956. május 8-án kijelentette: „az Enyhítés Háza arra hivatott, hogy a betegek ápolásába egy mélyen emberi és ugyanakkor természetfölötti koncepciót vezessen be.”, s azzal a megállapítással folytatta, hogy a Ház „a legmagasztosabb intuíciók egyikének gyümölcse, az emberiség erkölcsi és fizikai szenvedésének megszerzteágazóbb és legborzasztóbb aspektusaival való kapcsolat során megérlelődött és tökéletesített eszményé”. Nem kétséges, hogy a Ház esztétikai szempontból is valódi mestermű lett, amelyet lehetetlen volt korábban elképzelni ama sziklás és kopár domb láttán. A munkálatok elkezdésekor örültségnek tűnt; most pedig azt mondják, csoda volt. Minden bizonnyal új arculatot adott az egész vidéknek. Többé nem az a lehangoló meredek lejtő, hanem egy finom árnyalatú méltóságos emlékmű...

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

7/1.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (32)

„Boldog Pietrelcinai Pio számára a Krisztus kínszenvedésében való részvétel különösen intenzíven nyilvánult meg: a különleges adományok, melyekben az atya részesült, valamint a belső, lelki és misztikus szenvedések, amelyek a fizikai érzéseket kísérték, lehetővé tették az atya számára, hogy egyedülálló módon állandó jelleggel maga is megélhesse és átélhesse Krisztus szenvedéseit, annak megmásíthatatlan tudatában, hogy a kálvária a szentek hegye!”

A pápa tehát az atya megpróbáltatásait hangsúlyozta. Az elszenvedett megpróbáltatásokat, az egyházi hatóságok meg nem értését. Majd a pápa így folytatta: „Nem kevésbé fájdalmas, sőt emberileg talán még nagyobb fájdalmat okoztak azok a megpróbáltatások, amelyeket különleges karizmái miatt kellett az atyának elviselnie. A szentek életében a történelem során néha előfordult, hogy a kiválasztott, Isten különleges engedélyével, meg nem értettséggel találta magát szemben. Amikor ez megtörténik, akkor az érintett számára az engedelmisségi fogadalom megtartása a megtisztulás egyfajta olvasztótégelyévé válik, amelyben az egyén megmérgettetik, ám ha továbbhalad megkezdett útján, akkor egyre hasonlatosabbá válhat Krisztushoz, a valódi szentség egyre nyilvánvalóbbá válik életében. Az előljárók felé tanúsított feltétlen engedelmség volt Pio atya számára az „üdvözlés és a győzelem” elérésének egyetlen módja. Amikor pedig rászakadt a megpróbáltatások vihara, az atya életének iránymutatójává Szent Péter első levelének sorait tette, amelyben az apostol arra int mindenkit, hogy forduljunk Krisztushoz, az „élő kőhöz”. Krisztus ugyanis az „élő kő”, amelyre az egész egyház épül, amiért mindenkor hálát kell adnunk Istennek.”

„Mint élő kövek épüljete fölé lelki házzá.” Mennyire ráillenek e szavak Boldog Pio atya életére és az egyházzal való kapcsolatára! A pápa kiemelte, hogy az atya, Péter felszólítását követve, szentté akart tenni minden hozzá forduló lelket, az egész emberiségét...

(folytatás következik)